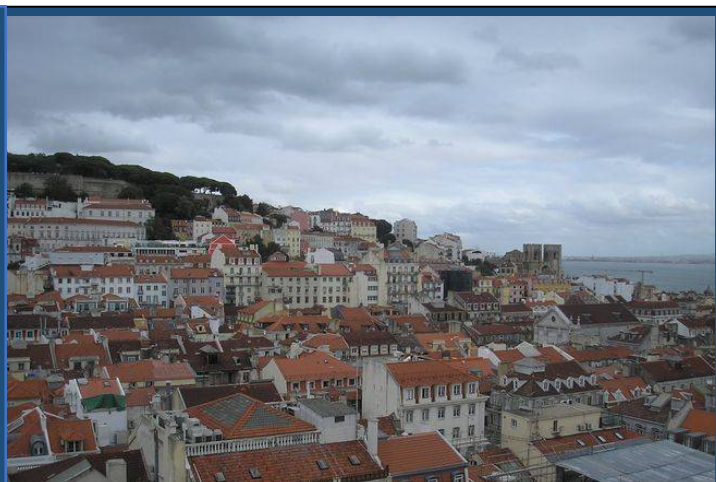
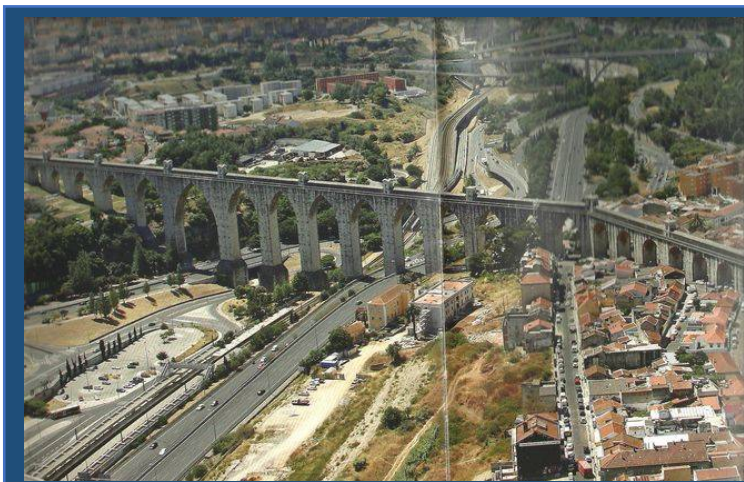
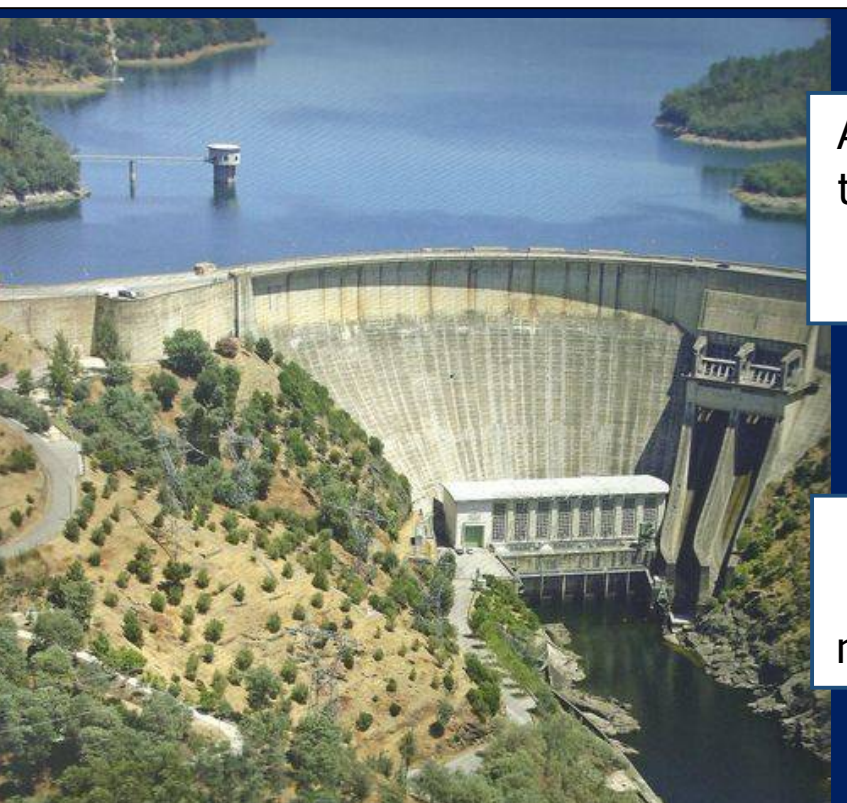

Lisszabon vízellátása; múzeum a vízellátásról

1755-ben hatalmas földrengés döntötte romba Portugália fővárosának jelentős részét. Ezután az egykori gazdag középkori város dombjain az akkori modern elvek alapján új város született. Az 1700-as évek végén az Alcântara völgy fölé 60-70 méter magas oszlopokon, boltíveken álló 941 méter hosszú akvaduktot emeltek, amely 1920-ig vezette be a forrásvizet a fővárosba.

A vízellátás ma a Tejo folyó egy tiszta vizű mellékfolyójára épült völgyzárógátra támaszkodik.

Ez a vízbázis Lisszabon és a környező települések kb. 3 millió lakosát látja el ivóvízzel.

A Tejo folyó mely az Atlanti óceánba tölcsértorkolattal érkezik, helyenként Balaton szélességű.

A folyón az egyik híd — a Vasco da Gama — 17,2 km hosszú.

Vízi Múzeum

A múzeum
/Museu da Água/
a Tejo folyó
partján, az egyik
lisszaboni dombon
létesült.

Fő látványosságai
közé tartoznak az
angol tervezésű,
francia gyártmányú
— ma is beindítható—
egykori himbás
gőzgépek.

A gazdag kiállításon a látogató megismerheti a vízépítés
kezdeti nehézségeit, a vízellátás fejlődését. Láthatunk itt
különbéle korú gyártmányú vízmérőket, köztük egy ősi, saját
fejlesztésű, billegőlapos mérő működő makettjét.

A szépen gondozott kertben többek
között terméskőből kialakított
cső-tömbök, régi nyomáscsökkentő
szelepek, kettős beömlésű
szivattyú-öntvények láthatók.

